

משתחלת אל תוך המעגל או הגוש ורוקדת את האסקסטה באופן שעורר תשומת לב וזכה למחמאות מהסובבים.

כשמלאו לי שמונה שנים (הגיל משוער כי לא היה תיעוד של תאריכי לידה או תעודת זהות) סוף כל סוף נקרתה בפנינו הזדמנות לעלות לארץ ישראל דרך סודן. יציאה למסע כזה הייתה משימה מאוד מורכבת, כי באותם הימים נאסר על אזרחי אתיופיה לעזוב את המדינה. לקהילה היהודית הסכנה הייתה גדולה אף יותר, והעונש על כך יכול היה להיות אפילו מוות. בגלל הסכנה הרבה, ההורים שלי החליטו לחלק את המשפחה לקבוצות קטנות, כדי שנוכל לצאת אחד אחרי השני מבלי שنعורר תשומת לב ונתפס על ידי השכנים הנוצרים או על ידי הרשויות. התכנון היה להיפגש עם כל המשפחה בעיר גונדר, אך הדבר לא צלח. כשיצאתי לדרך עם שניים מאחי הגדולים, מישהו הלשין עלינו והאחים שלי נתפסו והושלכו לכלא. אותי הסתירה אישה מהמשפחה ושתינו ביחד המשכנו את הדרך עם עוד קבוצת יהודים שפגשנו בעיר, כך שנותקתי ממשפחתי. הלכנו אך ורק בשעות הלילה, ללא נעליים וללא שום תאורה כדי שלא נתפס על ידי התושבים והשוודים שהסתובבו וחיששו הזדמנויות לקחת כל מה שאפשר. היינו צועדים במשך הלילה, עד צאת האור הראשון, ואז מוצאים מקום מסתור לנוח בו במהלך היום וחוזר חלילה, במשך ימים, עד שהאספקה שלנו אזלה. גם אז היינו מוכרחים להמשיך ללכת, לפעמים במשך שלושה ימים רצופים ללא מים ואוכל. לבסוף, אחרי מסע מפרך וקשה עד אין קץ, הגענו לסודן, שהייתה בעצמה מקום מסוכן מאוד עבור יהודים. בסודן השתכנו במחנה פליטים שהוקם באמצע המדבר. במדבר כמובן שלא היה כמעט מה לאכול ולשתות והמחלות גרמו למוות של מאות יהודים. אני בכל זאת הצלחתי לשרוד איכשהו עד שסבי דודי מצאו אותי במחנה, ומשם עברנו לעיר שבה חיכו לנו החיילים מישראל ועזרו לנו להגיע סוף סוף

דגה פדר היא אמנית רבת-חומית, כוריאוגרפית ומנהלת להקת ביתא, מוזיקאית, זמרת, וציירת, שמשלבת מוטיבים של מחול אתיופי מסורתי ביצירות מחול עכשווי. כזמרת, הופיעה בקונצרט עם התזמורת הסימפונית חיפה, והסינפוניה של באר שבע עם יצירות של פרופסור עודד זהבי. יצרה את ההרכב המוזיקלי DegeDrum, שבו היא זמרת ורקדנית, עם נגן כלי ההקשה אלעד נאמן. הקימה הרכב מוזיקלי נוסף בשם ללה והופיעה איתו בפסטיבלים שונים בארץ. הקליטה באתיופיה אלבום E.P של מוזיקה מקורית שחיברה לשירים באמהרית ובעברית. פדר מציירת באקריליק על בד ומשלבת מוטיבים אתיופיים וזיכרונות מארץ מולדתה, בדגש על דימויי נשים ממוצא אתיופי. הופיעה באתיופיה עם להקת ביתא, העבירה סדנא בתיאטרון הלאומי האתיופי באדיס אבבה והופיעה בפסטיבל Jacob's Pillow בארה"ב, שם גם יצרה עבודה. הופיעה בקוסטה ריקה, שם העבירה סדנא ללהקת המחול הלאומית המקומית, וגם הופיעה באוניברסיטאות בארה"ב. פדר היא כלת פרס משרד התרבות ליוצרים צעירים, פרס הקרן החדשה לישראל, פרס שרת העלייה והקליטה לעולים עבור תרומה מיוחדת לחברה ולמדינה, ופרס ליצירה מקורית עכשווית לשנת 2022 של קרן רבינוביץ' ונווה שכתור. בימים אלה היא מופיעה עם עבודת הסולו *באמא שלה* המוקדשת לאמה, ועם להקת ביתא עם יצירתה *Rewind & Repeat* עם הרכב הרקדניות מול דמוזה, חן מסיל, סמרט הייל, גודאי בתאולי. נשואה לד"ר טל פדר, שתחומי המחקר שלו הם מדיניות תרבות וסוציולוגיה של האמנות. פדר הוא גם מוזיקאית.

מחול אתיופי עכשווי

לארץ. הזיכרון שחרט לי מהמסע הוא בעיקר הבדידות שחשתי בגלל הניתוק מהמשפחה. את האתגרים האחרים יכולתי לשאת.

דגה פדר

נולדתי באתיופיה, בכפר קטן באמצע הטבע שמסביבו הכול היה ירוק. חייתי בתוך בית שעשוי מבץ ומקש עם משפחה ברוכת ילדים שמנתה 10 נפשות. בתוך בית הבוץ הזה לא היו מים זורמים וגם לא חשמל. החיים שלנו היו מאוד פשוטים ומאוד מחוברים לסביבה, לטבע ובעיקר לאדמה, שסיפקה את צרכינו היומיומיים הבסיסיים.

הקליטה בארץ הייתה קשה ומאתגרת מאוד. לצערי, לא התקבלנו בזרועות פתוחות על ידי אחינו היהודים ובנוסף לכך היו פערי תרבות ושפה ופער כלכלי. באותה תקופה היינו עסוקים בהישרדות היומיומית ולא הייתה לי אפשרות לחשוב או לחלום על מה שאני רוצה להיות כשאהיה גדולה. אך יחד עם זאת, הריקוד והמוזיקה ליוו אותי ברנעים קשים וברגעים שמחים, גם אם זה היה רק באמצעות שירים ששרתי לעצמי או האזנה למוזיקה שאני אוהבת ושגרמה לי לרצות לרקוד. הייתה לי משיכה טבעית לאמנות בזכות האפקט המרפא של התנועה, המוזיקה והציור.

התוודעתי ללהקת אסקסטה מאוניברסיטת חיפה, שהוקמה על ידי ד"ר רות אשל, עוד לפני שהתחלתי לרקוד בה. ראיתי את הלהקה בתוכנית טלוויזיה ובאותו רגע חשבתי שאני רואה הופעה או שפת תנועה מיוחדת, שלא דומה לשום דבר אחר שראיתי לפני כן בתחום המחול. לפני כן הכרתי ריקוד אתיופי מסורתי או ריקודי פופ אמריקאים. הסגנון של אסקסטה מאוד סיקרן אותי. כשהתחלתי את לימודי האקדמיים בחוגים לחינוך ואמנות יצירה באוניברסיטת חיפה, נקרתה בפני ההזדמנות להצטרף ללהקה שראיתי בטלוויזיה. תחילה הצטרפתי ללהקת אסקסטה בתור מתופפת, ובהדרגה השתלבתי גם בתנועה במהלך החזרות.

בהתחלה הייתי מאוד ביישנית ולא הייתי מסוגלת לרקוד כשמישהו צופה בי, ובייחוד ריקודים מהסוג הזה, שמבחינתי היו מאוד אישיים וחשופים. לאט לאט נשאבתי והחלתי לעולם הזה שנקרא מחול אתיופי מודרני. קסם לי שרות ידעה לחבר אותי לעצמי במובן העמוק ומתוך כך להביא את מקורות התנועה והביטוי האישי. המפגש עם רות ועם עצמי גרם לי להסתכל על עצמי בצורה שונה. רות השתמשה

כולם בכפר הזה היו יהודים, ורוב האנשים שגרו בו היו קרובי משפחה. שנים רבות ודורי דורות שמרנו על היהדות שלנו בחירוף נפש למרות הסכנות שהיו כרוכות בלהיות יהודי באתיופיה בזמנים ההם. לאורך חיי הקצרים בכפר שמעתי את המבוגרים מדברים על ארץ ישראל בכיסופים, בכמיהה, ומתוך רצון עז להגשים את השאיפה שלהם להגיע אליה עוד בחייהם. החלום הזה עבר מאב לבן ומאם לבת, הוא היה חלק מהחיים שלנו וחלק מהתפילות היומיות שלנו. בכפר היה מוסר עבודה מאוד גבוה וכל ילד במשפחה תרם על פי יכולתו וכישרונו לתפקוד הבית. אותי מינו כבר בגיל שש להיות רועת צאן; הייתי יוצאת עם העיזים למרעה בכל יום ומתענגת על השקט והטבע המרהיב מסביבי. השמירה על הצטלן לא הייתה פשוטה כי הסתובבו בסביבה חיות פרא טורפות והסכנה הייתה ממשיה.

בכפר באתיופיה לא היו מקומות לצורכי תרבות; לא היה מנהג כזה שהולכים לאולמות כדי לצפות במחול או להאזין למוזיקאים. התנועה והמוזיקה היה חלק מההתנהלות היומיומית שלנו, ובעיקר כשהתקיים אירוע משפחתי כגון אירוסין או חתונה. באירועים אלו, קומץ של אנשים בעלי כישרים היו נוסלים כלי נגינה אתיופים מסורתיים שנבנו על ידי אנשי הכפר, כמו הקברו – תוף עור, או המסנקו – מעין כינור בעל מיתר יחיד עשוי משערות זנב סוס, ומשמחים את כל האורחים. כל משתתפי האירוע היו עומדים בנוש, במעגל או בזוגות, ורוקדים את ריקוד הכתפיים ובית החזה המסורתי שנקרא "אסקסטה". מגיל חמש אני זוכרת את עצמי

מחול אתיופי את בני הקהילה האתיופית ומעבירה סדנאות והרצאות על הקהילה מול קהלים שונים מהארץ ומחו"ל.

בשנים הראשונות של עבודתי ככוריאוגרפית של להקת ביתא חשתי מחויבות פנימית לדבוק במסורת ורצון להנכיח ככל האפשר את התנועה האתיופית המסורתית ולבטא דרכה, ביחד עם הפרשנות ונקודת המבט החדשה שלי, את הסיפור של הקהילה האתיופית. התעניינתי מאוד והושפעתי מהסגנונות השונים של הריקוד האתיופי המסורתי ועניין אותי לעסוק גם במצב החברתי והקהילתי של יוצאי אתיופיה בארץ. זאת הייתה תקופה מכוננת וחשובה שבה עסקתי בשאלות חברתיות ולמדתי הרבה על מי אני כאישה וכאמנית ועל מידת ההשתייכות שלי לחברה הישראלית. עם חלוף השנים זיקקתי את מרכיבי התנועה האתיופית ושילבתי את התמצית התנועתית הזו עם מחול בן זמננו.

חלק מהאתגרים שאני מתמודדת איתם בעולם המחול אינם שונים מאלו שמתמודדים איתם גם שאר האמנים בארץ. לרוב הקושי קשור לפן הכלכלי ולמקום השולי יחסית של שדה המחול העכשווי בארץ ביחס לאמנויות אחרות. עם זאת, ישנן גם התמודדויות שהן יחסית ייחודיות לי, במיוחד כשמדובר בהגדרה של האמנות שלי ומיקומי בנף המחול הישראלי. אני מרגישה שיש נטייה מסוימת לתפוס את העבודה שלי ולקטלג אותה באופן רדוקטיבי תחת קטגוריות מוכרות שנוח לתת להם שם: ככל שהיצירה קרובה יותר למחול המסורתי כך קל יותר לקבל את העבודות שלי ולתייג אותי כיוצרת אתיופית". אני חשה שישנו קושי מסוים לקהילה האתיופית ואפילו לקהל שהוא לא מהעדה האתיופית לקבל את השפה החדשה והשונה שאני מביאה לקדמת הבמה, שנוצרה והתפתחה תוך כדי העבודה שלי עם ביתא, במיוחד כשמדובר ביצירות מופשטות יותר השייכות לעולם המחול בן-זמננו.

אתגר נוסף הוא מיעוט הרקדניות והרקדנים בתחום המחול העכשווי שמגיעים מהקהילה האתיופית. חשוב לי להרחיב את המעורבות של רקדנים מקרב הקהילה האתיופית בגלל שההיבט התנועתי שלהם מאפשר לי לפתח את השילוב בין התנועה האתיופית המסורתית והשפה העכשווית. לצערי, מעטים מיוצאי אתיופיה בארץ פונים לתחום המחול. ישנן סיבות מגוונות לכך: החשיפה למחול מסוג כזה בקרב הקהילה היא כמעט אפסית, הקהילה מתמודדת עם אתגרים רבים וכדי להתפנות לאמנות או לעסוק באמנות צריך לבוא מסביבה פריווילגית, ולצערי, אנחנו עדיין בדור שנלחם להיות חלק מהחברה הישראלית.

מאז שהפכתי לכוריאוגרפית של ביתא יצרתי מידי שנה יצירות חדשות עם הלהקה. העבודה Woze היא היצירה הראשונה שיצרתי כשהתחלתי לנהל את הלהקה ב-2013. ביצירה זו היה לי צורך גדול לבטא דרך התנועה את כל מה שהתחולל אצלי במחשבות, בתחושות הפנימיות, ובכלל את עולמי הפנימי. הייתי מוצפת בשאלות רבות לגבי האני שלי, ובייחוד העסיקה אותה השאלה מי אני כבן אדם בין כל ההגדרות החיצוניות ובין כל התיוגים של החברה? מי אני באמת לעומת מה שכולם בקהילה שלי ובחברה הרחבה מצפים ממני, כאישה, כמהנרת, כחלק משתי תרבויות? Woze בנויה כקומפוזיציה מופשטת המתבססת על אלמנטים תנועתיים אתיופים. הרעיון שמאחורי היצירה הוא המתח בין האני ובין המסגרת החברתית והמשפחתית, בין יכולת הבחירה ובין מה שמכתיב העולם. ניסיתי לבחון דרך היצירה את היחיד ואת מקומו בחברה ולעסוק בשאלה עד כמה אנחנו חיים את עצמנו האותנטי מול הכוח של החברה והמשפחה.

חלקו הראשון של המופע מבטא באופן מופשט את הדילמה הפנימית והחקר של האני בליווי המוזיקה של המלחין עודד זהבי, שמאחד בין המוזיקה וההתחבטות העמוקה. חלקה השני של היצירה נבדל מחלקה הראשון: צורת הריקוד והמוזיקה משתנות, זהו חלק יותר אוורירי ואופטימי. בחלק השני בא לידי ביטוי הקשר הישיר למחול האתיופי המסורתי, דבר שהיה לי חשוב במיוחד ואפשר לי לעסוק בייצוג של המחול הזה וגם לשמור על נאמנות למסורת ולשורשים שמהם אני מגיעה. לקחתי את הבגד האתיופי המסורתי ושיניתי אותו בעזרת גודאי בתאול, רקדנית בלהקה וגם מעצבת התלבושות שלה. שינינו את הגזרה ואת עובי הבד והפכנו את הבגד לקליל יותר, אך הוא עדיין נראה כמו הבגד האתיופי המסורתי. את המוזיקה



Dege Feder, photo: Inbal Cohen Hamo

דנה פדר, צילום: ענבל כהן חמו

ביכולת הביטוי וביכולת האורגנית לספר סיפור דרך התנועה ללא דגש על טכניקה קונבנציונלית כפי שמקובל בתפיסה המערבית. היא הצליחה להוציא מכל אחד מאיתנו יצירות ואמנויות עמוקה באמצעות ההדרכה שלה, שכללה גם תרגילים של דמיון מודרך והאנשה של חפצים. אני זוכרת עד היום שתי משימות שרות אשל וכוריאוגרף נוסף, בוריס קשירין שהגיע מיוגוסלביה מוכת המלחמה ושעבד באותה עת בלהקת המחול הקיבוצית, ביקשו ממני לבצע. בוריס ביקש ממני לנוע בחלל כמו לטאה, ואילו המשימה של רות הייתה להתקדם כמו עץ עתיק וזקן שמתחפר בעומק האדמה עם שורשיו. באותו רגע חשבתי שאלו משימות בלתי אפשריות, אבל אחרי שהבנתי את הכוונה האמיתית מאחורי המשימות הצלחתי להתחבר ולרקוד את זה. בהמשך הפכתי להיות סולנית בלהקת אסקסטה והבנתי שאני רוצה להמשיך לרקוד וליצור בצורה דומה למה שחוויתי בלהקה.

השתתפתי בסיוורים עם הלהקה בארה"ב, דרום אפריקה, צרפת, קרואטיה, אוקראינה וגרמניה. כשהקשר עם האוניברסיטה הסתיים, רות, אני ועוד שני רקדנים מהלהקה חיפשנו עבודה בית ומצאנו את מתנ"ס נווה יוסף בחיפה. כך הוקמה להקת המחול ביתא, שאיתה הופענו בפסטיבלים בארץ ובחו"ל. בשנת 2013 רות ביקשה ממני לנהל את הלהקה ולהמשיך את דרכה. מאז ועד היום אני הכוריאוגרפית והמנהלת של הלהקה, ובמסגרתה אני יוצרת מידי שנה יצירות חדשות של מחול אתיופי עכשווי המבוססות על שפת המחול הייחודית שהתפתחה בביתא במהלך השנים. תוך כדי העבודה עם ביתא אני גם יוצרת מוזיקה ועוסקת באמנות פלסטית. אני חברה כיוצרת עצמאית בעמותת הכוריאוגרפים, מלמדת



של היצירה כתבו במיוחד עבורה המלחין עודד זהבי והמוזיקאי האתיופאי, נגן המסנקאו (כינור אתיופאי מסורתי בעל מיתר אחד), דגן מנצ'לוט, הנחשב לאחד מהטובים בעולם.

את היצירה נ'אלו יצירתי בשנת 2018. זוהי יצירה מאוד מיוחדת עבורי כי היא מסמלת את ההתבגרות וההבשלה שלי מבחינת הגיל וההתפתחות האמנותית שלי. הרגשתי שהשינוי שאני עוברת מאפשרת לי לצאת במופע סולו שלם המשלב כמה מדיומים שאני עוסקת בהם: תנועה, שירה וטקסט. בנוסף הרגשתי שהיכולת הנופית שלי השתפרה פלאים. במשך שנים ארוכות, לפני נ'אלו, הופעתי כרקדנית בלהקות, ואילו עכשיו אני המנהלת והכוריאוגרפית של להקת ביתא. הגעתי להחלטה שלא אוכל להופיע יותר עם ביתא בגלל הקושי הטכני שנובע מאיוש מספר תפקידים בבת אחת, במיוחד בימים של הופעות שעמוסים בסוגיות טכניות.

נ'אלו היא יצירה שמספרת על המסע הפרטי שלי ובכלל על מסעם של פליטים בעולם – מסע מארץ הולדתי לארץ זרה ומסע רגשי רצוף מאבקים להיטמע בחברה ובתרבות חדשה תוך ניסיון לשמור על הזהות האינדיבידואלית שלי

ועל המסורת שלי. המופע מלווה בשירה שלי ומוסיקה חיה, ומשלב בתוכו את קריאות הנ'אלו (המוזיקות את הספוקן וורד של היום) המשמשות את הגברים באתיופיה כדי להפגין את כוחם מול אויבים או מתנגדים וכדי לכבוש את הטריטוריה שלהם. השתמשתי בכוח ובעוצמה הגלומים בקריאות הנ'אלו כדי לשמור על מקומי בחברה כאשה וכמיעוט.

רציתי שהתלבושות ביצירה זו יזכירו את המדבר, את החולות, את האדמה שדרכתי עליה בדרכי אל ארץ ישראל. אחד החלקים המיוחדים בתלבושת זו הוא הגרביים, שעוצבו כך שלכל אצבע יהיה מקום משלה, מה שיוצר מראה של כף רגל יחפה. הגרביים נתפרו מבד בצבע קרם־אפרפר כדי לתת תחושה של כף רגל מאובקת. השכבה התחתונה של כפות הרגלים נראת כסוליות כף רגל עבות ונוקשות מהליכה. המעצבת ורוניקה לקחה גרביים מוכנים בצבע לבן, פרמה את החוטים וסרגה מחדש כדי ליצור מראה ישן ובלוי, לאחר מכן צבעה אותם.

כשחשבתי ליצור את נ'אלו חששתי שהמחול עלול להיות מינימליסטי מדי ושהיה לי קשה להחזיק את כל המופע לבדי. לכן חשבתי רבות איך ליצור מופע שיהיה יותר מגוון ומלא. נזכרתי שבעבר רות אשל הציעה לי לעשות מופע יחיד המשלב את המחול שלי עם המוזיקה שאני יוצרת. הרעיון קסם לי, אך גם חששתי מהמורכבות הטכנית של מופע שמשלב תנועה ושירה. מחול ניתן להציג בליווי מוזיקה מוקלטת, אך מבחינתי שירה חייבת להיות מלווה אך ורק במוזיקה חיה, דבר שמחייב הבאת נגנים, ציוד הגברה, וגם תקציב גבוה יותר. למרות המורכבות החלטתי בכל זאת לנסות לשלב את התנועה עם מוזיקה חיה ושירה. פניתי לשני חברי, אלעד נאמן וירדן ארז, שמכירים את הסולמות של המוזיקה האתיופית ומופיעים איתי בהרכב המוסיקלי שלי, והזמנתי אותם להיפגש ולעשות ניגון – אלתור משותף. לפני שנפגשתי איתם חשבתי ותכננתי את המבנה הכללי והקומפוזיציה הכללית של המופע שרציתי. כתבתי מילים בעברית עבור הספוקן וורד של הנ'אלו. המילים מדברות על שוויון, על החשיבות של כבוד האדם באשר הוא והשונויות בין בני האדם. תרגמתי את המילים לאמהרית ושלחתי אותן לאתיופיה עם דגן מנצ'לוט, והוא נתן אותן למשוררים אתיופיים שערכו עבורי את השיר ושיפרו את האמהרית. בנוסף, הלחנתי וכתבתי טקסט קצר על המסע שמופיע בתחילת היצירה. כשנפגשתי עם המוסיקאים נתתי להם הנחיות, דימויים ותחושות, ותיארת להם את המשמעות

של הקטעים. ביקשתי מהם שירגישו חופשי לנגן באופן אינטואיטיבי, וכך לאט לאט התחלנו לנגש את המופע.

בתוך המסגרת הכללית של היצירה השארתי קטעים שלמים המאפשרים אלתור מבחינת התנועה והמוסיקה. חשוב לי להביא את עצמי ואת האמת שלי כאן ועכשיו; כל יום שונה מהאחר והאדם חווה ומושפע מהסביבה שלו, וכך גם התחושות הפנימיות משתנות מסיבות חיצוניות או ביולוגיות. לכן, אם אני מרגישה וחווה אנרגיות אחרות קשה לי מאוד לחזור ולעשות את אותה תנועה ולרקוד כמו שרקדתי במופע הקודם. אני ארגיש חוסר כנות וחוסר אמינות ואתחבר פחות למה שאני עושה, ולכן האפשרות לאלתר חשובה לי. הגישה הזו כמובן לא פשוטה לנגנים, אך לשמחתי הם זורמים איתי.

היצירה נ'אלו מתחילה בנגינה אינסטרומנטלית שאחריה אני נכנסת לבמה ושרה על המסע לארץ ישראל. תוך כדי השירה אני משלבת את קריאות הנ'אלו עם הטקסט שתיארת למעלה. בשלב הזה מתחיל קטע הריקוד, שבו כל נקודה בכל חלקי הגוף שלי מתחילה להימשך לצד ימין, כמו דקירה, כך שאני נראית כאילו המשיכה מתרחשת בניגוד לרצוני ואינה בשליטתי. בהתחלה התנועות קטנות, ואני חוזרת למרכז הבמה מסתכלת קדימה במבט חודר ולוחמני שמביע נחישות. בכל פעם שאני חוזרת למרכז אני מבצעת משפט תנועה קבוע. אחר כך שוב האיברים שלי נמשכים אך הפעם לצד השמאלי, ואז שוב למרכז הבמה. הקטע הזה חוזר על עצמו כמה פעמים כשהתנועות נעשות גדולות יותר ויותר, עד שהוא מתרחב ומתפרש לרוחב כל הבמה.

בקטע הבא אני מכופפת ומקשית את הגוף, מתחילה לנוע במרחב הבמה תוך שאני שרה את השיר על המסע ששרתי בתחילת היצירה. הכיפוף מסמל את הכובד האינסופי והאורך הלא נגמר של המסע הפיזי והנפשי, הן בדרך לארץ ישראל והן לאחר העלייה. בחלקים הבאים של היצירה אני שרה, זועקת וצועקת את הטקסטים של קריאות הנ'אלו ותוך כדי כך מתהלכת על הבמה ומביטה על הקהל. בשלב הזה נכנס בהדרגה התיפוף של המקצב האתיופאי ומתחיל לשאוב אותי לתוכו כשהוא מתגבר בהדרגה ומגיע למהירות גבוהה עד למחול מאוד אינטנסיבי דמוי אקסטזה שמסיים את המופע.